

Arrest

nr. 34 903 van 27 november 2009
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 22 september 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 augustus 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 november 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. TUBBAX loco advocaat C. PENNINCK en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn. U bent afkomstig van het dorp Znamenskoje. U verklaarde dat u in de nacht van 18 april 2008 als taxichauffeur door de dispatching werd opgeroepen om 3 personen naar Grozny te vervoeren. Tijdens deze rit werden jullie aan een controlepost vlak voor Grozny gearresteerd door militairen in zwarte uniformen. De drie passagiers bleken leden te zijn van een rebellengroep. U werd hierin als medeplichtige beschouwd en gedurende 12 dagen werd u vastgehouden en mishandeld op een onbekende plaats. Op 30 april 2008 werd u door uw oom vrijgekocht. U diende gedurende twee weken te herstellen in bed. U verliet op 7 juni 2008 samen met uw echtgenote (I.K.) (O.V. 6.275.618) en uw kinderen uw land van herkomst. Op 24 juni 2008 kwam u in België aan waar u op dezelfde dag asiel aanvraag bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielrelaas legde u uw huwelijksakte, uw binnenlands paspoort, het binnenlands paspoort van uw echtgenote, uw rijbewijs en de geboorteaktes van uw kinderen voor.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Eerst en vooral moet worden opgemerkt dat u voor de door u aangehaalde problemen niet een begin van bewijs kan voorleggen. Ook aangaande de hospitalisatie van uw echtgenote in diezelfde periode, kan u geen begin van bewijs voorleggen. Zowel u als uw echtgenote verklaarden dat uw echtgenote tijdens uw vasthouding in het ziekenhuis was opgenomen omdat er een kans bestond dat ze een miskraam zou krijgen. Ze verbleef daar 10 dagen (CGVS man 15/07/2009 p.8; CGVS vrouw 15/07/2009 p.8; CGVS vrouw 06/08/2009 p.8, 9). Gezien u meer dan een jaar in België verblijft en gezien u contacten onderhoudt met uw thuisfront is het redelijk te verwachten dat u een bewijs van de opname en behandeling van uw echtgenote kan voorleggen. Uw uitleg dat u uw moeder hebt gecontacteerd maar dat ze niet meer thuis woont en dat u geen andere mensen hebt gecontacteerd omdat u andere mensen niet wil storen is niet afdoende (CGVS man 06/08/2009 p.6, 7). De vaststelling van een gebrek aan bewijs aangaande de hospitalisatie van uw echtgenote is niet zonder belang, gezien er met name met betrekking tot deze hospitalisatie en uw vrijlating een tegenstrijdigheid werd vastgesteld zoals hieronder blijkt.

Verder moet er opgemerkt worden dat u weinig tot geen inspanningen hebt gedaan om informatie te bekomen over de huidige stand van uw vervolging. U verklaarde nochtans geen nieuws te hebben over de verdere ontwikkeling van uw vervolgingsprobleem. U verklaarde dat u enkel sporadisch contact hebt met uw moeder, per telefoon, maar dat zij geen informatie heeft. U zou niet de geldelijke middelen hebben om anderen te contacteren (CGVS man 06/08/2009 p.6,7). Het door u verklaarde gebrek aan financiële middelen kan alvast niet worden aanvaard als een onoverkomelijk beletsel om zich zo niet telefonisch, dan via post, internet, of derden verder te informeren aangaande uw probleem. Met name bezwarend is de vaststelling dat u niet weet wat er met de drie mannen die u vervoerde is gebeurd. U hebt geen moeite gedaan om uit te vissen was er met hen is gebeurd. Uw uitleg, dat u de mensen niet kende, dat u niet bezig was met politiek en dat u daaraan niet wilde denken, dat andere mensen u weinig interesseren, is niet afdoende (CGVS man 15/07/2009 p.10; CGVS man 06/08/2009 p.6). Gezien u aanzien werd als medeplichtige aan hun activiteiten, is enige informatie over wat er met de drie mensen die samen met u werden opgepakt zou zijn gebeurd, essentieel voor de inschatting van uw eigen vrees. Dergelijk gebrek aan interesse voor mogelijke gevolgen van de door u aangehaalde problemen ondermijnt de geloofwaardigheid van de ingeroepen vrees voor vervolging.

Wat betreft uw feitenrelaas zijn er contradicties vast te stellen tussen uw verklaringen en deze van uw echtgenote. U beweerde expliciet dat u vrijkwam op 30 april 2008 en dat uw oom u naar huis bracht (CGVS man 15/07/2009 p.11). Uw echtgenote daarentegen verklaarde dat ze tot 29 april 2008 in het ziekenhuis lag en dat ze nadat ze van uw moeder vernomen had dat u terug thuis was, naar huis ging. Ze gaf aan dat u voor haar thuis was (CGVS vrouw 06/08/2009 p.9). Gezien u beweert op 30 april terug thuis gekomen te zijn en uw vrouw beweert dat ze op 29 april thuis kwam en u daar reeds was, moet een manifeste tegenstrijdigheid worden vastgesteld. Meer nog, ook met betrekking tot het moment waarop jullie aangeraden werd te vertrekken is een contradictie vast te stellen, dat verband houdt met de hierboven vastgestelde tegenstrijdigheid. U verklaarde dat uw oom u na uw vrijlating naar

huis bracht, dat hij weg ging en, naargelang uw opeenvolgende verklaringen, een week, 10 dagen of 12 dagen later terugkwam en dat hij u toen aanraade om te vertrekken (CGVS man 15/07/2009 p.13; CGVS man 06/08/2009 p. 6). Uw echtgenote echter gaf aan dat u al een week na uw vrijlating probeerde te stappen en nog eens drie weken nadien uw oom kwam aanraden dat u om te vertrekken (CGVS vrouw 06/08/2009 p. 10,11). Wanneer uw echtgenote er op gewezen werd dat ze in de vragenlijst CGVS (vraag 5 p.2) net zoals u verklaard had, gemeld had dat uw oom een week en niet vier weken na de vrijlating was komen adviseren dat u zou vluchten, antwoordde ze dat ze het niet weet en dat ze problemen heeft met haar geheugen na een operatie, waardoor ze zich zou kunnen vergissen qua data (CGVS vrouw 06/08/2009 p. 11). Deze poging tot verklaring kan alvast niet aannemelijk worden genoemd. Alvast legt uw echtgenote geen begin van bewijs van enig geheugenprobleem voor. Daarenboven is het opvallend dat uw echtgenote nooit eerder in de loop van haar asielprocedure melding heeft gemaakt van enig geheugenprobleem. Bijkomend dient erop te worden gewezen dat de vastgestelde tegenstrijdigheid de kern van de verklaarde vervolgingsvrees raakt. Immers, gezien de door u verklaarde vrees dat indien uw vervolgers u nogmaals zouden vinden, ze u zouden vermoorden, is de periode waarin u op uw officieel thuisadres zou verblijven, en op die manier het risico zou blijven lopen dat diezelfde militairen die u eerder hadden opgepakt u weer zouden vinden op dit thuisadres, wel degelijk van belang. Het verschil tussen de onderlinge verklaringen (een week, 10-12 dagen volgens uw verklaringen tegenover 4 weken volgens uw echtgenote) dient dan ook onaannemelijk groot te worden genoemd. U slaagt er dan ook niet in om een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten ter staving van uw asielrelaas kunnen de bovenstaande conclusie niet wijzigen. Uw Russisch binnenlands paspoort, uw rijbewijs, uw huwelijksakte, de geboorteaktes van uw vrouw en kinderen bevatten enkel persoonsgegevens die niet ter discussie staan.

Aldus moet op basis van dit alles geconcludeerd worden dat u er niet in slaagt om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de materiële motiveringsplicht. Hij betoogt dat hij als Tsjetsjeen gevaar loopt op willekeurige blootstelling aan foltering of mensonwaardige behandeling door de Tsjetsjeense overheid. Verzoeker stelt dat zijn verklaringen, die van zijn echtgenote K.I. en schoonmoeder Z.I. hiervan kunnen overtuigen.

Aangaande het gebrek aan bewijs van de hospitalisatie van zijn echtgenote voert verzoeker aan dat noch hijzelf, noch zijn echtgenote op dat ogenblik de intentie hadden om Tsjetsjenië te verlaten om asiel aan te vragen waardoor deze documenten toen van minder belang waren. De contacten die hij onderhoudt met het thuisfront zouden gering en kort geweest zijn omwille van de kostprijs. Bovendien

zou zijn moeder thans bij familie in Meken-Joert wonen en het huis in Znamenskoye leeg staat zodat het onmogelijk is om de documenten van de opname en behandeling voor te leggen.

Verder acht verzoeker het normaal dat hij zich na de ontvoering en foltering door de Tsjetsjeense overheid niet is gaan informeren bij diezelfde overheid over zijn vervolging of die van de andere drie mannen omdat hij anders nog meer verdacht zou zijn. Hij zou tijdens zijn illegale aanhouding nooit de gelegenheid hebben gekregen om zijn onschuld aan te tonen waardoor hij nog meer wantrouwig was ten aanzien van deze overheid. Verzoeker merkt tevens op dat zijn oom, dankzij wie hij vrijgelaten werd, gezegd heeft dat het beter was dat hij niets wist over de ontvoering en de mensen die hiervoor verantwoordelijk waren.

Wat betreft de tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen en die van zijn echtgenote K. I. omtrent de datum van zijn terugkeer na de ontvoering werpt verzoeker op dat deze wellicht te wijten zijn aan de emotionele toestand waar in zij zich destijds bevonden, gelet op het feit dat hij twaalf dagen ondervoed en geslagen werd in een donkere ruimte waardoor hij geen degelijk tijdsbesef meer had na zijn plotse vrijlating.

Aangaande de incoherenties omtrent het ogenblik waarop zijn oom hen aangeraden heeft te vluchten, werpt verzoeker op dat zijn echtgenote nooit aanwezig is geweest wanneer mannen hem kwamen bezoeken na zijn ontvoering en dit omwille van de Tsjetsjeense mannencultuur. Dit zou blijken uit het feit dat zij hem enkele mocht verzorgen wanneer niemand anders aanwezig was gezien zij geen toegang had tot de kamer zodra mannelijke familieleden op bezoek kwamen. Derhalve is het volgens verzoeker niet ondenkbaar dat zijn oom eerst hem heeft aangeraden te vluchten en dat deze informatie pas later aan zijn echtgenote werd meegedeeld.

Verzoeker werpt tevens een schending op van het proportionaliteitsbeginsel gezien een weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus omwille van tegenstrijdige verklaringen disproportioneel is ten aanzien van de ernst van de gebeurtenissen, zoals blijkt uit het feitenrelaas. Ondanks de tegenstrijdigheden zouden dergelijke zwaarwichtige gebeurtenissen niet het voorwerp kunnen uitmaken van enig uitvindsel in hoofde van verzoeker. Hij wijst er tevens op dat zijn oom duidelijk zijn vrees heeft geuit met betrekking tot de mogelijkheid van een verdere vervolging door de Tsjetsjeense overheid, waardoor deze hem heeft aangeraden te vluchten.

2.1.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 (en 48/4) van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst samen met zijn echtgenote te hebben verlaten na te zijn aangehouden door Tsjetsjeense militairen op verdenking van betrokkenheid bij een rebellengroepering. Verzoeker onderbouwt de door hem voorgehouden problemen echter niet met enig begin van bewijs. Wat betreft de hospitalisatie van zijn echtgenote, die ten tijde van zijn verdwijning opgenomen zou zijn in het ziekenhuis, kunnen wel degelijk documenten ter staving verwacht worden gezien verzoekers echtgenote aangaf dat zij over bewijzen van haar ziekenhuisopname beschikte (administratief dossier, stuk 6b, p. 9). De reeds door verzoeker tijdens het gehoor opgeworpen financiële redenen noch het

verhuizen van zijn moeder naar familieleden vormen een afdoende verklaring voor het ontbreken van deze stukken. Verzoeker toont niet aan ernstige pogingen te hebben ondernomen om deze alsnog te bekomen.

De periode waarin de echtgenote van verzoeker in het ziekenhuis verbleef, meer bepaald het ogenblik waarop zij terug naar huis kwam, maakt bovendien voorwerp uit van een belangrijke tegenstrijdigheid. Verzoekers verklaring dat hij op 30 april 2008 werd vrijgelaten en naar huis terugkeerde (administratief dossier, stuk 11a, p. 11) strookt immers niet met de verklaring van diens echtgenote dat zij op 29 april 2009 het ziekenhuis verliet en haar echtgenoot op dat moment reeds thuis was (administratief dossier, stuk 6b, p.9). Dat verzoeker geen tijdsbesef meer zou gehad hebben door de emoties van de slechte behandeling tijdens zijn ontvoering kan niet worden aanvaard ter verklaring van deze incoherentie die de kern van zijn asielrelaas treft en derhalve zijn geloofwaardigheid ondermijnt.

Ook met betrekking tot het moment waarop verzoekers oom hem zou aangeraden hebben het land te ontvluchten stelt de bestreden beslissing pertinent dat de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote niet overeenstemmen daar hijzelf aangaf dat zijn oom hem een week, tien dagen dan wel twaalf dagen nadat deze hem had thuis gebracht geadviseerd had om te vluchten, terwijl zijn echtgenote dit aanvankelijk eveneens rond dezelfde periode situeerde maar later stelde dat verzoekers oom hem slechts vier weken na zijn vrijlating aanspoorde om te vertrekken. Verzoekers verwijzing naar de Tsjetsjeense mannencultuur, waardoor zijn echtgenote niet in dezelfde kamer aanwezig kon zijn op het ogenblik van mannelijk bezoek, is niet afdoende om de vastgestelde incoherenties toe te dekken, te meer daar kan worden verwacht dat verzoekster zijn echtgenote onmiddellijk op de hoogte zou brengen van een dergelijke ingrijpende beslissing en verzoekers echtgenote deze verklaring niet gaf toen zij geconfronteerd werd met de tegenstrijdigheden (administratief dossier, stuk 6b, p. 10-11).

Verzoekers verklaringen ter ontkrachting van door de bestreden beslissing vastgestelde incoherenties kunnen aldus niet overtuigen. Deze ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van zijn ontvoering, vrijlating en directe vluchtaanleiding. De bestreden motivering dienaangaande blijft onverminderd overeind.

Een schending van het proportionaliteitsbeginsel doordat dat de weigeringsbeslissing op grond van de voormelde tegenstrijdigheden disproportioneel is ten aanzien van de ernst van de gebeurtenissen kan bezwaarlijk worden aangenomen gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van deze gebeurtenissen.

Waar de bestreden beslissing er terecht op wijst dat uit verzoekers verklaringen niet blijkt dat hij ernstige inspanningen geleverd heeft teneinde zich te informeren over de verdere ontwikkelingen van de situatie in zijn land van herkomst, verwijst verzoeker opnieuw naar de kostprijs van de contacten met het thuisfront hetgeen geenszins afdoende is om deze motivering te ontkrachten. Dat zijn oom hem zou gezegd hebben dat het beter was dat hij niets afwist van de ontvoering volstaat evenmin gezien van verzoeker wel degelijk kan verwacht worden dat hij zich interesseert in en informeert naar de precieze omstandigheden en gevolgen van zijn ontvoering. Verzoekers houding doet wel degelijk afbreuk aan de ernst van zijn voorgehouden vrees. Ook deze motivering blijft staande.

Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

2.2.1. Verzoeker vraagt de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, gelet op de fysieke agressie waarvan hij het slachtoffer is geweest, waardoor aangenomen kan worden dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade. Hij stelt dat hij zonder de relaties van zijn oom waarschijnlijk nooit zou zijn vrijgekomen. Deze oom zou bovendien hebben gezegd dat hij bij een eventuele volgende ontvoering niet meer zal kunnen tussenkomen, waardoor het heel anders zou kunnen aflopen voor verzoeker. De Tsjetsjeense overheid zou niet aarzelen om tot moord over te gaan, waardoor het onverantwoord is hem terug te sturen.

2.2.2. Waar verzoeker zich voor zijn vraag om subsidiaire bescherming op dezelfde elementen beroept als deze die de grondslag vormen van zijn asielrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit relaas (zie sub 2.1.2).

Voor het overige betwist noch weerlegt verzoeker de vaststelling van de bestreden beslissing dat de situatie in Tsjetsjenië op heden niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op

ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet, zoals blijkt uit de informatie in het administratief dossier.

Derhalve dient aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus te worden ontzegd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend en negen door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. SANEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. SANEN

W. MULS